

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Y.H.**, narozený dne ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ...
zastoupeného Mgr. Josefem Brožem, advokátem, Pod Všemi svatými 288/18,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064, náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2017, čj. MV-113890-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 6. 11. 2017, doručenou Krajskému soudu v Plzni téhož dne, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2017, čj. MV-113890-5/SO-2017 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k novému projednání. Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva

vnitř, odboru azylové a migrační politiky (dále též „ministerstvo“), ze dne 15. 8. 2017, čj. OAM-1276-10/ZR-2017 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byla podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná a dle § 37 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců.
3. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

[III] Žaloba

4. Žalobce brojí proti napadenému rozhodnutí, neboť dle jeho názoru není dostatečně odůvodněno a obsahuje zcela nesprávné posouzení skutkových zjištění týkajících se situace žalobce, kdy je na jeho situaci nahlíženo s přepjatým formalismem ze strany obou správních orgánů.
5. Žalobce nesouhlasí s názorem ministerstva, že zrušení dlouhodobého pobytu není trestem rovnajícím se vyhoštění, zejména je-li rozhodnutí doplněno o výjezdní příkaz se lhůtou k opuštění ČR. Žalobce se sice dopustil přečinu a byl za něj velmi tvrdě potrestán. Sankce podmíněného trestu odnětí svobody na dobu 6 měsíců s odkladem na 30 měsíců je sama o sobě velmi přísná, navíc byla doplněna o trest zákazu řízení motorových vozidel na dobu 30 měsíců.
6. Žalobce dále namítá, že správní orgán sice nemá povinnost zkoumat dopad rozhodnutí na účastníka řízení, což ještě neznamená, že tak učinit nemůže. V případě, že bude žalobci zrušen dlouhodobý pobyt, dojde tím de facto k vyhoštění a ani krátkodobé vízum situaci nezmění, navíc když je odvolateli stanovena přímo lhůta k vycestování mimo ČR. Trestní soud nepovažoval udělení trestu vyhoštění za přiměřené spáchanému přečinu, ačkoli jej také uložit mohl.
7. Žalobce opětovně namítá, že po dobu trvání zkušební doby by se měl zdržovat na území ČR, aby mohlo být řádně sledováno jeho chování a mohlo být následně odsouzení zahlazeno s tvrzením, že se osvědčil.
8. Rovněž je nezbytné konstatovat, že zákaz činnosti na dobu 30 měsíců znamená odebrání řidičského průkazu a účastník by jen těžko získával řidičské oprávnění ze země mimo EU zpět po řádném vykonání trestu. Při vycestování mu nebude řidičské oprávnění vráceno.
9. Při nutnosti vycestování by došlo k situaci, že cizí země zadržuje bez možnosti vrácení řidičský průkaz občanu jiného státu, taková situace je v rozporu s právem.
10. Žalobce je na území ČR již velmi dlouho, má zde i svou manželku, která je též cizinka. Pokud by on musel opustit ČR, mělo by to negativní dopad na třetí osoby, došlo by k roztržení rodiny. Žalobce namítá, že země jeho původu, Ukrajina, je zmítána vnitrostátním konfliktem, který nebyl doposud, tedy po více jak 3 letech, zažehnán. Z tohoto důvodu se žalobce dovolává § 179 odst. 1 ve spojitosti s odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Při návratu na Ukrajinu by žalobci hrozila vážná újma v důsledku vnitrostátního konfliktu, a proto nemůže být nucen vycestovat.

11. Žalobce závěrem uzavřel, že společenská škodlivost přečinu je podstatně nižší než u ostatních trestných činů, správní orgán by měl proto postupovat mírněji, neboť právní úprava pobytu cizinců nereflektuje pozdější změny v kvalifikaci jednotlivých trestných činů uvedené v zákoně č. 40/2009 Sb. trestní zákoník, a to i za situace, kdy nemá přímou povinnost zabývat se dopadem svého rozhodnutí na práva a ochranu života žalobce a jeho rodiny.
12. Žalobce řádně dodržuje právní řád ČR (s výjimkou tohoto přečinu), je zaměstnán, řádně platí daně, odvádí sociální a zdravotní pojištění. Nikdy se nijak nevyhýbal zodpovědnosti a plnil si veškeré své povinnosti. Zrušení dlouhodobého pobytu by bylo pro žalobce i jeho rodinu, kterou živí, likvidační.
13. Žalobce nadále slibuje, že se podrobí veškerým kontrolním opatřením ze strany správního orgánu v průběhu zkušební doby 30 měsíců, pokud bude řízení o zrušení dlouhodobého pobytu zastaveno.

[III] Vyjádření k žalobě

14. Žalovaná se k žalobě stručně vyjádřila v podání ze dne 29. 5. 2017 tak, že žalobní námitky jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání. Z toho důvodu žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byly dle jejího názoru řádně vypořádány. Žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

15. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
16. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
18. Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaná v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. vyslovili s takovým postupem souhlas.
19. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci dle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR a dle § 37 odst. 3 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území ČR.
21. Dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
22. Dle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců, *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
23. Dle § 179 odst. 1 a 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého*

posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

24. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců, při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
25. Není sporu o tom, že žalobce nesplnil podmínku trestní zachovalosti, neboť byl trestním příkazem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 30. 12. 2016, čj. 10T 129/2016-36, odsouzen za úmyslný trestný čin, a to za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku. Uvedený trestní příkaz nabyt právní moci dne 14. 3. 2017. Byla tak naplněna podmínka pro zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců.
26. Prizmatem řečeného pak nebylo možné přitakat žádné z žalobních námitek.
27. Předně, zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců opravdu není „trest rovnající se vyhoštění“. Zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a správní vyhoštění jsou odlišné, na sobě nezávislé instituty. Jistě, je-li cizinci spolu se zrušením povolení k dlouhodobému pobytu též stanovena lhůta k vycestování z území České republiky (ve smyslu § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), znamená to pro něj, podobně jako v případě vyhoštění, povinnost opustit republiku; tím však veškerá podobnost končí.
28. Fakt, že cizinec vnímá trest uložený trestním soudem [odnětí svobody na šest měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu třiceti měsíců a zákaz řízení motorových vozidel na dobu třiceti měsíců] jako velmi přísný, soud bere na vědomí, avšak nemá a nemůže to mít žádný vliv na existenci podmínky pro postup podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců.
29. Další uplatněné námitky by bylo možné označit jako námitky brojící proti nepřiměřenému dopadu prvoinstančního, resp. napadeného rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života. Ani těm však nebylo možné přitakat.
30. Na prvním místě soud připomíná, že zákon o pobytu cizinců v řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 věty první neukládá správnímu orgánu povinnost k takovému dopadu přihlížet. Judikatura Nejvyššího správního soudu však dovodila, že optikou doktríny materiálního právního státu by se i v takovém případě dalo uvažovat o možném nepřiměřeném zásahu rozhodnutí do cizincova osobního a rodinného života, a tedy rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Muselo by se však jednat o svým způsobem výjimečné okolnosti.
31. To, že trestní soud nepřikročil k žalobcovu vyhoštění, takovou okolností není. Ukončení žalobcova dlouhodobého pobytu a stanovení lhůty k vycestování je na výroku trestního soudu závislé jen co do pravomocného konstatování žalobcovy viny za úmyslný trestný

čin. To, že trestní soud nepřikročil k žalobcovu vyhoštění, je irelevantní. Stejně tak není nezbytné (a z žádného zákonného ustanovení to nevyplývá), aby se žalobce pro výkon podmíněného trestu odnětí svobody (a následné zahlazení odsouzení) musel zdržovat na území České republiky.

32. Onou výjimečnou okolností není ani fakt, že žalobci byl zadržen řidičský průkaz a jeho vrácení příslušnými orgány ČR může být pro žalobce do určité míry komplikované. Komplikované neznamená nemožné. Žalobci nebyl vysloven trest zákazu vstupu na území republiky a možnost získat zpět řidičský průkaz v ČR rozhodně neztratil. Nadto, žalobce si musí uvědomit, že to byl on, kdo si svým nezodpovědným chováním takové komplikace zavínil.
33. Žalobce dále namítal, že žije v ČR velmi dlouho a má zde manželku (rovněž cizinku). Zrušení dlouhodobého pobytu by znamenalo roztržení rodiny a bylo pro ni likvidační.
34. To, že má na území republiky manželku, žalobce vyjevil až v žalobě, během správního řízení nic takového netvrdil. Jistě, rodinné vazby by mohly být výše zmíněnou výjimečnou okolností, avšak žalobcova tvrzení (a tomu odpovídající důkazy) by musela být podstatně obsáhlejší a naléhavější. Zrušení dlouhodobého pobytu a stanovení lhůty k vycestování přece bez dalšího neznamená roztržení rodiny (v užším slova smyslu), zejména když žalobce zároveň tvrdí, že jeho manželka je také cizinkou. A už vůbec to neznamená rozdělení rodiny v širším slova smyslu, neboť ta je stále na Ukrajině, což soud dovodil z žalobcova tvrzení v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí [k tomu srov. text odvolání, str. 3, bod 13, poslední věta (zvýraznění provedl soud): *Zrušení dlouhodobého pobytu by bylo pro odvolatele i jeho rodinu, které zasílá část příjmů, likvidační.*]. Shrnutí, žalobce stran rodinných vazeb neuvedl nic, co by mohlo mít intenzitu výjimečných okolností, za kterých by bylo třeba i v tomto případě přihlížet k dopadu rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života. Soud v té souvislosti rovně připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101 (k dispozici na www.nssoud.cz), jehož právní věta zní: *Veřejný zájem na tom, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohli by tedy představovat byť jen potenciální hrozbu pro společnost, má obecně zpravidla přednost před právem tohoto cizince žít spolu se svojí rodinou.*
35. Konečně, žalobce se (v souvislosti s vnitrostátním konfliktem na Ukrajině) dovolával § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
36. Zákonná dikce (viz výše) v tomto případě akcentuje hrozbu *skutečného* nebezpečí vážné újmy. Soud v té souvislosti připomíná, že převážná část Ukrajinské republiky je bezpečným územím, když k nepravdělným ozbrojeným střetům dochází pouze v Luhanské a Doněcké oblasti na východě země. Z žádných žalobcových tvrzení však nelze dovodit, že by mu zákonem předvídané skutečné nebezpečí přímo hrozilo. *Obiter dictum* soud konstatuje, že dle údajů ve správním spisu se žalobce narodil v obci Osij, což je sídlo nacházející se asi 6 kilometrů od Iršavy ležící v centrální části Zakarpatské oblasti, asi 120 km od slovenských Michalovců.

37. Vzhledem k výše uvedenému soud **žalobu** jako nedůvodnou **zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 soudního řádu správního**.

[V] Náklady řízení

38. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. 9. 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu